

El vicari auxiliar en el dret de l'Església per a la Prelatura

El professor Eduardo Baura, de la Pontificia Universitat de la Santa Creu, comenta la figura del vicari auxiliar, prevista al dret de l'Església per la prelatura de l'Opus Dei.

12/12/2014

El *Codex iuris particularis Operis Dei* (o Estatuts), que fou promulgat per sant Joan Pau II amb la Constitució Apostòlica *Ut sit*, el 28 de novembre

de 1982, estableix que l'ofici de prelat sigui vitalici. Per aquest motiu la mateixa norma preveu la figura del vicari auxiliar, que pot ser de dos tipus.

El primer, que és el que ara ens ocupa, està previst per el cas en què, per un especial increment del treball del govern, l'edat avançada del prelat o circumstàncies similars, el prelat consideri convenient que, a més del vicari general, que sempre n'hi ha d'haver, hi hagi un vicari auxiliar que assumeixi la potestat executiva necessària per ajudar al prelat en el govern de la Prelatura. En efecte, el n. 134, § 1 dels Estatuts estableix que "si el prelat considera oportuna i convenient, en la presència de Déu, la designació d'un vicari auxiliar, segons el n. 135, el pot nomenar lliurement després d'escoltar el seu Consell. També el ple del Consell General en consciència podrà suggerir al prelat la conveniència de

la designació d'un vicari auxiliar, que el pugui ajudar en el govern durant vuit anys. El prelat, si no hi ha raons greus, accedirà de bon grat a allò que consideri el Consell" (la traducció és meva). Pel que fa a la missió d'aquest tipus de vicari auxiliar, el n. 135 afirma el següent: "El vicari auxiliar, si el prelat està en ús de les seves facultats, l'ajuda i el supleix quan està absent o impedit; no té, no obstant, altres facultats fora d'aquelles que habitualment o per un cas determinat hagi delegat el prelat. Ha de respondre fidelment de totes les seves actuacions al prelat". En el cas present el prelat ha atorgat totes les competències de la potestat executiva, també les reservades al prelat.

La figura comentada s'entén bé tenint en compte que la tasca que l'Església encomana al prelat —de la mateixa manera que a tots els pastors que estan al capdavant d'una

circumscripció eclesiàstica— no s'esgota en l'exercici de la potestat de govern, sinó que ha de ser també, com s'afirma als Estatuts, "mestre i pare" (n. 132, § 3) per a tots els fidels —sacerdots i laics— que té confiats.

L'altre tipus de vicari auxiliar és el previst per el cas en què el prelat està impedit per exercir les seves funcions. En aquest supòsit es preveu un procediment per a l'elecció d'un vicari auxiliar, al qual se li transfereixen totes les competències del prelat, excepte el títol (i sense dret a successió), que necessita la confirmació per part de la Santa Seu. D'aquesta manera, fins i tot en el cas hipotètic de seu impedita, continuaria la figura del prelat com a Pare, però el govern quedaria en mans d'un vicari auxiliar, anàleg a un administrador apostòlic d'una diòcesi.

Eduardo Baura

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/el-vicari-auxiliar-en-el-dret-de-lesglesia-per-a-la-prelatura/> (05/03/2026)